

Ce legătură este între „taină” și „chemarea cerească”?

Ce înseamnă „taină” pentru practica noastră creștină?

Din remarcile anterioare s-a putut vedea cum chemarea poporului lui Dumnezeu își trage existența din natura binecuvântărilor lor și din natura speranței, care le-a fost pregătită.

Binecuvântările pământești și făgăduințele pământești, care au fost date israeliților, au făcut chemarea lor să fie o *chemare pământească*. Binecuvântările *spirituale* din *cer* și speranța credincioșilor în Domnul Isus fac chemarea lor să fie o *chemare cerească*.

Dar există un adevăr de o natură deosebită cu privire la Adunare (Biserică) și la relația ei cu Hristos, și cum stă ea în El înaintea lui Dumnezeu, un adevăr care deschide privilegiile care au o *orânduială mai înaltă* chiar decât aceea despre care este vorba în epistola către Evrei. Și acestea fac chemarea Adunării (Bisericii) să fie în mod necesar *cerească*, cu toate că această expresie specială nu se întâlnește în locurile din Scriptură care se referă la ea.

Acest adevăr este numit „taină”; și eu sunt pe deplin convins că adevărata natură a Adunării (Bisericii) nu poate fi înțeleasă, dacă nu se are o cunoaștere clară a adevărilor pe care le cuprinde noțiunea „taină” și care o caracterizează.

Voi încerca să arăt pe scurt în diverse pasaje ceea ce eu consider important din punct de vedere practic cu privire la „taină”:

1. Ea se referă la natura și poziția înaltă a Adunării (Bisericii).
2. Din ea sunt trase motivațiile cele mai înalte pentru o umblare sfântă și spirituală.
3. Adorarea și slujirea se văd prin ea în adevărata lor valoare.
4. Interpretarea și aplicarea corectă a Scripturii depind de atenția acordată însușirilor specifice tainei.

Epistola către Efeseni și epistola către Coloseni conțin afirmațiile cele mai complete și cele mai directe referitoare la taină, cu toate că și în celelalte epistole se fac referiri la ea. Vreau să studiem acum adevărurile cuprinse în ea.

În Efeseni 1.8,9 citim că Dumnezeu a făcut harul Său „să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, făcându-ne cunoscut *taina voii Sale*”. În versetul zece ne este explicat ce este această taină, și anume „pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune împreună sub un Cap, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ”. Deci „*taina voii Sale*” cuprinde planul complet al lui Dumnezeu de binecuvântare în aceste două sfere. Însă după aceea apostolul vorbește despre Hristos și Adunare (Biserică) și spune: „Taina aceasta este mare” (Efeseni 5.32); și pretutindeni în aceste epistole și în celelalte scrieri, unde el folosește această noțiune, el o face cu referire la acele adevăruri care sunt în legătură directă cu Adunarea. Să cercetăm aceasta:

1. Taina se referă la ființa și poziția înaltă a Adunării (Bisericii)

Aceste epistole, la fel ca celelalte scrieri, vestesc răscumpărarea, împăcarea, iertarea păcatelor prin sângele vărsat la cruce, precum și speranța cerească a credincioșilor în Hristos, însă pe o bază deosebită și diferită – nu numai că Hristos a murit pentru noi, ci că *noi am murit cu El și am înviat împreună cu El*.

- **Coloseni 2.12:** ... *înmormântați împreună cu El* în botez, în care ați și fost *înviați împreună cu El*, prin credința în lucrarea [textual: puterea activă a] lui Dumnezeu.
- **Coloseni 3.1,3,4:** Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos ..., pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, care este *viața* noastră, ...
- **Efesenii 2.5,6:** Dumnezeu *ne-a adus la viață împreună cu Hristos* ... și ne-a înviat împreună și *ne-a așezat împreună în locurile cerești*, în Hristos Isus. (vezi și Coloseni 2.13,20)

Învățăm din aceste locuri din Scriptură, că despre Adunare (Biserică) se spune că ea a murit cu Hristos, a înviat împreună cu Hristos și în El a fost așezată în locurile cerești – adusă la viață împreună cu El, da, că El este viața noastră. [Nota redacției: se fapt aceasta nu se spune despre Adunare (Biserică), ci despre credincioșii creștini ca persoane individuale, care apoi împreună constituie Adunarea; după părerea noastră se merge prea departe să se spună că Adunarea a murit.] Aceasta este caracteristica cea mai esențială și mai distinsă a tainei. *Viață în Hristos* – să fi *una* cu Domnul nostru înviat.

- **Efesenii 5.30,32:** ... pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale. ... cei doi vor fi *un singur* trup. Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.
- **1 Corinteni 6.17:** Dar cel care se lipește de Domnul este *un singur* Duh cu El.
- Binecuvântările Adunării (Bisericii) sunt *spirituale*, partea ei este în *cer* în Hristos (compară cu Efesenii 1.2). [remarca redacției: și aici nu este vorba de binecuvântările corporative ale Adunării, ci de binecuvântări individuale.]
- Adunarea este martor al înțelepciunii nespuse de felurite a lui Dumnezeu pentru domniile și stăpânirile din locurile cerești (compară cu Efesenii 3.10).
- Luptele ei spirituale sunt cu duhurile răutății din lumea cerească (vezi Efesenii 6.12).

Toate acestea caracterizează ființa ei cerească; dar sunt și alte privilegii de remarcat:

- Adunarea (Biserica) a fost aleasă în Hristos, *înainte să fie puse temeliele lumii* – înainte să înceapă timpul (Efesenii 1.4; vezi și 2 Timotei 1.9 și Tit 1.2); nu numai o ceată aleasă ci și alegerea ei își are originea în planul veșnic al lui Dumnezeu, pe care El l-a întocmit în Hristos Isus (Efesenii 3.11).

- „Rânduit dinainte pentru înfiere” (Efeseni 1.5). Înaintea lui Dumnezeu în toată desăvârșirea și dragostea lui Hristos. „... împliniți în El” (Coloseni 2.10). „Făcuți plăcuți [puși într-o poziție de har] în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6).
- „Pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii ... pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 1.13; 4.30).
- În care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o *locuință a lui Dumnezeu* în Duh” (Efeseni 2.22).

Acestea sunt privilegiile minunate ale Adunării, care ne-au fost deschise prin revelarea tainei. Hristos ne este prezentat în epistola către Evrei în toate situațiile și slăbiciunile și suferințele noastre aici jos pe pământ; sau așa cum El acolo sus în cer îngrijește pentru noi, în timp ce noi mergem prin pustie; dar prin revelarea tainei aflăm că noi suntem una cu Hristos în viață și în binecuvântare și am fost mutați cu El în cer. Chiar dacă aceasta este o realitate, ea ne este făcută cunoscută *prin credință*.

Pavel a fost unealta aleasă, ca să facă cunoscut Adunării (Bisericii) această „taină”. Lui i s-a încredințat această administrare a harului lui Dumnezeu, așa cum spun pasajele următoare:

- **Coloseni 1.25,26:** Am devenit slujitor al Adunării, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: *taina cea ascunsă din veacuri și din generații*, dar arătată acum sfinților Săi.
- **Efeseni 3.2-5:** Mie mi-a fost dată administrația harului lui Dumnezeu pentru voi: că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscută *taina* ... care în alte generații *n-a fost făcută cunoscută* fiilor oamenilor, așa cum *a fost descoperită acum* sfinților Săi apostoli și profeți prin Duhul.
- **Efeseni 3.8,9:** Mie ... mi-a fost dat harul acesta, ... să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu.

Dar mai este și o altă caracteristică a tainei, pentru care apostolul s-a ostenit în mod deosebit s-o prezinte clar și care, dacă este trecută cu vederea, ne-ar lăsa cu o înțelegere greșită a ființei Bisericii și a dimensiunii tainei. Această caracteristică este: Cine sunt grupările din care este compus acest trup, care este unit cu Domnul Isus Hristos? Ca să răspundem satisfăcător la această întrebare, trebuie să studiem planurile trecute și viitoare ale lui Dumnezeu cu privire la Israel; căci prin contrastul mare între rânduiala binecuvântărilor lui Israel și cele ale Adunării (Bisericii) iese în evidență ființa deosebită a Adunării înaintea ochiului spiritual.

S-a revelat clar că Israel trebuia să fie centrul acțiunii lui Dumnezeu și al planurilor Sale cu pământul (Deuteronomul 32.8). Am văzut cum ei au fost recunoscuți de Dumnezeu ca popor deosebit al Său (Exodul 19.5,6), am citit despre domnia lor asupra celorlalte popoare, care le-a fost fâgăduită, și despre natura binecuvântărilor lor (Deuteronomul 28.1-13).

Și cu toate că Israel este acum Lo-Ami [nu-i poporul Meu: Osea 1.9] și este împrăștiat în toată lumea, s-a revelat clar că el va trebui restabilit, că lui i se va ierta și fiecare fâgăduință, care i-

a fost dată, va trebui să se împlinească. „Și Răscumpărătorul va veni pentru Sion și la cei din Iacov care se vor întoarce de la fărădelege” (Isaia 59.20,21). Israel va trebui atunci să stea ca popor în glorie deosebită, păgânii vor trebui să se plece înaintea lui și să-i slujească, și orice popor, care nu vrea să-i slujească, va trebui să piară (Isaia 60.12).

În afară de aceasta Ierusalim va fi centrul adevăratei închinări. „Multe popoare vor merge și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov; și El ne va învăța căile Sale și vom umbla pe cărările Sale». Pentru că din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului” (Isaia 2.3). „Cortul Meu va fi peste ei; și Eu le voi fi Dumnezeu, și ei Îmi vor fi popor. Și națiunile vor cunoaște că *Eu, Domnul, sunt Cel care sfințesc pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna*” (Ezechiel 37.27,28).

Scos în relief prin mărima națională și glorie, scos în relief în privilegiile religioase, ei vor fi întotdeauna un popor clar *demarcat*, în timp ce adevărul și binecuvântarea vor curge din Ierusalim, și „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă fundul mării. Și va fi așa: în ziua aceea, rădăcina lui Isai va sta ca steag al popoarelor; națiunile o vor căuta și locul său de odihnă va fi glorios” (Isaia 11.9,10).

Nu trebuie să citez mai multe locuri, căci acesta este un adevăr bine cunoscut. Hristos este Izvorul tuturor acestor binecuvântări, atât pentru *Israel* cât și pentru *păgâni*. „El este Mântuitorul lui Israel”, Mijlocitorul noului legământ pentru ei; dar El a fost dat și pentru ca să fie „Lumina națiunilor” și mântuirea lui Dumnezeu până la marginile pământului (Isaia 49.6).

Vechii profeți vorbesc categoric despre aceste două puncte. *Aceasta este rânduiala binecuvântării viitoare* – în timp ce diferența între iudei și păgâni în cadrul binecuvântării generale există încă și va fi permanent păstrată. Esența unică în felul ei a „tainei” dă toate acestea la o parte în timpul administrării tainei. Israel este lipsit pentru un timp de privilegiile lui mari, deoarece el a respins pe Hristos, și stă pe aceeași treaptă cu toți păcătoșii.

Predica despre Isus Hristos potrivit revelării tainei se adresează la *toți*, iudei și păgâni, ca păcătoși pierduți și din ambele grupe adună o ceată de credincioși, care primesc *aceleași* privilegiile, au parte de *aceeași* viață și *aceleași* făgăduințe în Hristos, aparțin *aceluiași* trup și toți sunt în aceeași măsură *comoștenitori*. Cei care erau departe (păgânii) și cei care erau aproape (iudeii) au acum prin Hristos aceeași intrare printr-un Duh la Tatăl: „El ..., care din cei doi a făcut *unul* și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, ... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. Și El a venit, a vestit Evanghelia păcii; pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. ... Așadar nu mai sunteți [voi păgânii] străini și locuitori temporari [fără drept de cetățenie], ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu” (Efeseni 2.14-19).

Nu având parte de privilegiile iudaice, ci a fi împreună în binecuvântările noi tocmai descrise: toate acestea erau ciudate în urechile credincioșilor iudei, da, la început chiar și ale apostolilor; ele erau total contrare rânduiei binecuvântări pe care ei o căutau.

Ei erau foarte inerti în a duce Evanghelia la păgâni. Petru a fost condus să facă aceasta în urma viziunii cu fața de masă de in și prin discuția lui cu Corneliu, și după aceea i s-a cerut de adunarea din Ierusalim să dea socoteală pentru cele făcute, chiar dacă după aceea ei s-au bucurat cu bucurie mare că „Dumnezeu a dat și națiunilor pocăința spre viață” (Faptele apostolilor 11.18).

Aceasta face suplimentar clar că *taina* nu era cunoscută bisericii de Rusalii de la început [remarca redacției: prin aceasta este vorba de biserica din timpul de după coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii și până la începutul slujirii lui Pavel în lucrarea de vestire a tainei.] A fost predicată Evanghelia cu vestirea morții și învierii lui Isus și înălțarea Lui ca Domn și Hristos, răscumpărarea prin Numele Lui, iertarea păcatelor și făgăduința Duhului Sfânt pentru toți credincioșii; însă a fost rezervat pentru Pavel, după ce Ierusalimul a respins mărturia prezentată lui, să dezvăluie privilegiile mari și deosebite care au fost deschise acum pentru credincioși.

Înșușirile remarcabile ale „tainei”, care constituie esența reală a Adunării (Bisericii), sunt:

- Părtășia la viața de înviere a lui Hristos
- Înviat împreună cu El
- Așezat împreună cu El în cer
- Binecuvântat în El cu tot felul de binecuvântări spirituale în cer
- Martor pentru puterile și autoritățile din lumea cerului
- Lupta cu duhurile răutății din lumea cerului
- Speranța gloriei cerești
- Nici o deosebire între iudei și păgâni
- Amândoi mădulare ale unui singur trup și acest trup este locuința Duhului Sfânt.

Acestea sunt puncte care nu pot fi neglijate fără să se lezeze caracterul complet al „tainei”.

Deosebit de bogat în binecuvântare este adevărul, pe care epistola către Evrei ni-l dă ca învățătură; în multe privințe mai necesar pentru experiențele noastre zilnice, decât orice altă parte a Scripturii, și cu toate acestea acolo nu se învață privilegiile depline și esența unică în felul ei a Adunării (Bisericii): în timp ce epistola tratează, de exemplu, detaliat „*chemarea cerească*”, un principiu sau un adevăr în legătură cu ea nu ar fi lezat sau minimalizat, dacă nici un păgân nu ar fi intrat în binecuvântările ei. Însă păgânii constituie o parte componentă a „tainei”, și locul, pe care ei îl ocupă în ea, trebuie arătat clar, pentru ca să fie integrați în esența tainei.

2. Cele mai mari motive pentru o umblare sfântă și spirituală rezultă din taină

Căci noi învățăm clar, că noi suntem oameni care au *murit* și au *înviat*; că noi suntem una cu Hristos – „binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile *cerești*, în Hristos” (Efeseni 1.3); că noi posedăm o viață, o natură nouă, singura care poate avea părtășie cu El, Cel care este viața noastră. Deci noi suntem chemați să umblăm ca cetățeni ai cerului și totuși pe pământ. Cât de categorică este Scriptura în privința aceasta!

- **Coloseni 3.1-5:** Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus ... *gândiți la cele de sus*, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu ... Omorâți deci mădulele voastre, cele de pe pământ (vezi și Romani 6).

Când apostolul ne îndeamnă să nu ne mințim unii pe alții, atunci el face aceasta pe baza naturii vieții noi și a unității trupului – „pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat” (Coloseni 3.9,10), „cel creat după Dumnezeu este în adevărata dreptate și sfințenie. De aceea, fiindcă ați lepădat minciuna, ... pentru că suntem mădulele unii altora” (Efeseni 4.24,25).

Pe de altă parte dragostea lui Hristos pentru Adunare și unitatea Lui cu ea ca trup al Său este motivul bogat în binecuvântare, recomandat cu insistență soțului ca s-o iubească și s-o îngrijească pe soția lui ca pe propria carne. Subordonarea Adunării față de Hristos este pentru soție modelul pentru subordonarea ei față de soțul ei (Efeseni 5.22-24).

Adunarea (Biserica) este locuința lui Dumnezeu prin Duhul, și trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt. Ce motiv să glorificăm pe Dumnezeu în trupul nostru și în duhul nostru, și cu câtă grijă și temere de Dumnezeu ar trebui să umblăm, ca să nu întristăm pe Duhul Sfânt, cu care am fost pecetluiti pentru ziua răscumpărării (1 Corinteni 6.18,19; Efeseni 4.30)! În mod deosebit prin „taină” aflăm harul suveran al lui Dumnezeu. Noi suntem luați în binecuvântările ei „spre lauda slavei harului Său ... după bogăția harului Său. ... Prin har ați fost mântuiți.” Ca urmare principiile harului trebuie să regleze umblarea noastră aici: să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri; să facem bine celor care ne urăsc; să nu ne împotrivim celor care ne fac rău; să iertăm celor care ne rănesc, „așa cum Dumnezeu ne-a iertat din pricina lui Hristos”.

Din cele spuse deja se poate vedea cum adevărul acesta are efect în orice privință asupra umblării noastre. Ce forță de despărțire este în el, dacă noi am învățat din principiile „*chemării cerești*”, că drumul nostru în lume este acela al unui pelerin și străin, că noi nu putem lua parte la uneltirile și politica ei, cu atât mai mult atunci când învățăm că noi am murit față de lume și că într-adevăr suntem în lume, însă suntem cetățeni ai cerului. Aceasta nu ne scoate afară din relațiile în care Dumnezeu ne-a așezat, și nici nu ne învață să fim pustnici și să neglijăm obligațiile pe care le avem, ci să acționăm conform principiilor lui Dumnezeu, în timp ce le împlinim. Este adevărat, că noi nu putem introduce principiile Lui în

părtășia cu lumea; oamenii lumii acesteia nu ne vor dori, dacă vom încerca să facem aceasta: noi nu ne putem uni cu ei fără să coborâm nivelul sfințeniei, care ne-a fost dat. Însă prin faptul că ne ținem departe de mersul lumii, de energia ei și de așteptările ei nejustificate, duhul nostru va deveni liber de rătăcirile ei și distragerile ei și vom fi mai bine capabili să exprimăm pe Hristos în tot ceea ce facem. Hristos este al nostru „în chemarea cerească a lui Dumnezeu” (Filipeni 3.14), și aceasta condamnă orice gândire legată de pământ și orice plăceri carnale și ne învață să avem o orientare cerească, mai cu seamă să așteptăm pe Mântuitorul nostru, pe Domnul Isus Hristos, din cer.

Este o „*chemare sfântă*” (2 Timotei 1.9): „Pentru că Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie” (1 Tesaloniceni 4.7). Este o *chemare la glorie*: Dumnezeu „v-a chemat prin Evanghelia noastră ca să dobândiți gloria Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 2.14). „V-am îndemnat să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa” (1 Tesaloniceni 2.12).

3. Adorarea și slujirea sunt puse în adevărata lor lumină prin taină

În epistola către Evrei adoratorii sunt solicitați să se apropie de Dumnezeu curățiți de păcate, cu deplină îndrăzneală, prin sângele lui Isus, al Aceluia care a făcut ispășirea pentru ei și care nu se rușinează să-i numească frați, și ca Mare Preot al lor stă pentru ei în prezența lui Dumnezeu.

Ce binecuvântare minunată este aceasta: creatura este adusă aproape de Dumnezeu cel viu, Creatorul ei! Însă noi ne apropiem într-o natură și relație mult mai bogată în binecuvântare, așa cum ne învață „taina”: ca și copiii avem intrare la Dumnezeu ca Tată al nostru: „plăcuți [puși într-o poziție de har] în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6), „în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El” (Efeseni 3.12). „Vedeți ce dragoste ne-a dat Tatăl, să fim numiți copiii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1). Deci în timp ce noi ar trebui să ne apropiem de Dumnezeu în duhul înfierii cu încredere copilărească și inimile noastre ar trebui să fie conștiente de simțămintele fericite și gândurile, care sunt legate cu această relație, noi ar trebui să ne apropiem de El cu reverență și niciodată să nu uităm că noi, deși suntem copiii Lui, suntem încă creaturi în prezența Dumnezeului veșnic, „măreț în sfințenie, înfricoșător în laude, înfăptuind minuni” (Exodul 15.11).

Duhul Sfânt este puterea adorării aduse de noi. „Prin El avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-*un singur Duh*” (Efeseni 2.18). „Rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere” (Efeseni 6.18). „Rugați-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 20). În lumina tainei putem deci recunoaște țelul pe care-l urmărea Domnul în discuția cu femeia samariteancă, când El vorbea despre adevărata natură a adorării și a darului Duhului.

Însă baza oricărei adorări este împăcarea și pacea cu Dumnezeu. Cât de completă este această bază prin „taină”? Dacă ești una cu Hristos, adus la viață și înviat cu El, atunci întrebarea referitoare la primire este clarificată pentru totdeauna. Dacă credința nu a apucat aceasta și nu

se vede lucrarea terminată a lui Hristos, atunci carnea va lucra mereu și va căuta altceva, în care ea se poate lăuda.

Se pare că credincioșii din Colose aveau nevoie de o atenționare, în mod deosebit cu privire la aceia care puteau să-i înșele prin vorbiri ademenitoare, și Pavel arată cum adevărul despre „taină” duce la căderea tuturor argumentelor acelora. El a dus o luptă mare pentru ei, „pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței. ... Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filosofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos” (Coloseni 2.2,3,8).

Putem împărți această atenționare în patru părți diferite:

1. Filosofia sau înțelepciunea și rațiunea omenească
2. Amăgirea deșartă – superstiția
3. Tradiția sau porunci ale oamenilor
4. Principiile lumii – regulamente/rânduieii

1. **Filosofia**

dorește să stabilească prin rațiunea omenească ce îi place și ce nu îi place lui Dumnezeu, în loc să primească în credință smerită ceea ce Dumnezeu a revelat. Ea caută să înalțe puterile duhului omenesc și dorește cu sentiment de mândrie să ascundă stricăciunea naturii umane și starea nenorocită, distrusă, în care păcatul a adus omenirea.

2. **Amăgirea deșartă**

Probabil superstiția recunoaște distrugerea, caută însă un alt drum pentru înlăturarea răului. Filosofia tinde spre necredință, însă ea poate sfârși în superstiție, dacă conștiința devine neliniștită.

„Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngerii, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale” (Coloseni 2.18). Superstiția funcționează în felul acesta: smerenie aparentă mare, elogierea îngerilor. Dumnezeu spune, că El este singurul căruia trebuie să I se aducă adorare. Hristos este singurul mijlocitor, și despre El se spune: „Și toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evrei 1.6). Însă superstiția, îngâmfată zadarnic prin gândirea cărnii sale, caută ajutorul acelora care sunt numiți „duhuri slujitoare” (Evrei 1.14), și se închină lor; și pentru că se închină lor, caută să convingă că este smerită – însă prin toate acestea Hristos este tratat disprețuitor.

O altă formă de superstiție este neglijarea sau chinuirea trupului. Dar s-a spus destul, pentru a descrie natura și felul de acționare al superstiției. Ea pătrunde în totalitate în lucrurile nevăzute, are o aparență de înțelepciune prin evlavia aleasă de ea însăși, dar

ea rezultă dintr-o inimă stricată și „satisface numai carnea” (Coloseni 2.18-23). Avocații unui astfel de sistem pot părea plini de o sfințenie adâncă, și severitatea disciplinei lor și a lepădării de ei înșiși și serviciile lor divine solemne și impozante au scopul de a produce un efect asupra duhului natural și de a excita venerarea lui; însă omul spiritual își dă seama de adevărata ei natură, „carnea”, și știe că toate acestea iau locul lui Hristos și al lucrării Sale și că lipsește credința simplă în El și în sângele Lui prețios.

3. **Tradiția (sau poruncile oamenilor)**

Impune ori ascultarea de poruncile Legii, pe care Dumnezeu a rânduit-o odinioară, ori caută chiar să facă ceva obligatoriu, pentru care în Scriptură nu este nici o autoritate. Domnul arată esența tradiției și la ce conduce ea în evanghelia după Marcu 7.

De îndată ce se permite ca ceva făcut de oameni să devină autoritate și obligație pentru conștiință (indiferent cât de simplu și nevătămător ar părea) – în momentul în care acel ceva ocupă în suflet locul care se cuvine lui Dumnezeu și Cuvântului Său, devine venerație goală, micșorează autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și pregătește duhul pentru a da la o parte Cuvântul și a îndeplini formalități (Marcu 7.1-8). Dar să luăm seama la stadiul următor, la care conduce tradiția. După ce ea a pus poruncile omenești pe aceeași treaptă cu poruncile lui Dumnezeu, renunță curând la acestea din urmă și instituie în cele din urmă ceva care este în opoziție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu, făcându-L pe acesta fără efect. Ea anulează poruncile lui Dumnezeu, pentru ca poruncile omenești să poată fi respectate. Cele două se ciocnesc. Dumnezeu poruncește, de exemplu, copiilor să onoreze pe tatăl lor și pe mama lor, iar tradiția spune: „nu, noi suntem liberi să le ajutăm sau nu” (Marcu 7.1-13).

4. **Principiile lumii, rânduieli**

S-a spus destul, ca să se arate înclinarea mare a inimii de a ține cu tărie la rânduieli, și care este motivul pentru aceasta.

Apostolul pare să fi avut în vedere o afirmație, care era foarte răspândită în zilele acelea: „Dacă nu sunteți circumciși după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți” (Faptele apostolilor 15.2). Să observăm cum adevărul tainei eliberează imediat sufletul de astfel de învățături. De ce? „În care [Hristos] ați și fost circumciși ... în circumcizia lui Hristos, fiind *înmormântați împreună cu El* în botez, în care ați și fost *înviați împreună cu El*, ... *v-a înviat împreună cu El*, după ce ne-a iertat toate greșelile, după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce” (Coloseni 2.11-14). Ce răspuns triumfal la o astfel de învățătură! Carne, băuturi, zile de sărbătoare, luni noi, sabate – toate înlăturate din cale prin același adevăr; „care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul este al lui Hristos” (Coloseni 2.17). „În El ați fost aduși la plinătate.” El este marele sacrament [joc de cuvinte: „ordinance” = sacrament, dar și rânduială / prescripție]. „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale

lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduiești?” (Coloseni 2.20).

Dacă studiem lumina pe care taina o aruncă asupra lucrurilor, atunci sunt două lucruri, pe care trebuie să le păstrăm în amintire:

1. Plinătatea lui Hristos, a Capului trupului, care este Adunarea (Biserica).
2. Adunarea (Biserica) este locuința lui Dumnezeu prin Duhul.

1. Hristos este nu numai Capul Adunării (Bisericii), ci El „ca și Cap peste toate a fost dat Adunării” (Coloseni 1.21,22)

După ce El a triumfat peste toate puterile, El este Capul tuturor puterilor și autorităților, și „în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2.9,10). Când El S-a suit în înălțime, El a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor. El S-a înălțat peste toate cerurile, *pentru ca El să umple toate*, și a rânduit „apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților”, pentru păzirea lor de înșelători și pentru creșterea lor în toate privințele spre El, Cel care este Capul, „din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste” (Efeseni 4.8-16). La fel și în Coloseni 2.19, unde vedem că tot ce este pentru hrană, pentru unitate și spre creșterea trupului vine de la Hristos, Capul. Dacă lucrul acesta este necunoscut sau de îndată ce credința slăbește, se înalță puterea, înțelepciunea și calificarea omenească; și în loc să se creadă în plinătatea Capului, se sprijină pe ele.

2. Este un singur trup și un singur Duh

Duhul Sfânt locuiește în trup, și din puterea și lucrarea Lui, prin aceea că El împarte fiecăruia așa cum vrea El – din activitatea Lui nemijlocită și directă are loc orice lucrare de slujire.

Lucrarea Duhului este prezentată mai deplin în 1 Corinteni 12, în timp ce în epistola către Efeseni și epistola către Coloseni suntem îndrumați să vedem mai mult plinătatea Capului. Deci baza oricărei lucrări este: plinătatea Capului și desfășurarea activității Duhului Sfânt, care locuiește în trup. Legătura între adevărata esență a Adunării și slujire este așa de strânsă, că păreri greșite despre prima vor conduce foarte probabil la păreri incomplete despre a doua.

4. Interpretarea și aplicarea corectă a Scripturi depind de atenția acordată însușirilor specifice ale tainei.

Nu se poate tăgădui, că Sfânta Scriptură ne prezintă istoria unui popor [Israel] sfânt, credincios, care suferă din pricina loialității, dar despre care nu se poate spune că el savurează

privilegiile Adunării (Bisericii). Dacă se spune că aceste scrieri [cărțile Vechiului Testament] se referă la unii din poporul lui Dumnezeu înainte de Hristos – atunci trebuie scoasă în evidență natura lor diferită: ei simt cum mâna lui Dumnezeu apasă greu asupra lor, că ei suferă pentru fărâdelegile lor (cu toate că ei acum în inimile lor sunt dedicați absolut cu fidelitate lui Dumnezeu); ei Îl cheamă să nu-i lepede pentru totdeauna, să nu-Și ascundă fața de ei, ci să-i curețe de păcatele lor. Este clar, ei nu sunt în poziția de împăcare și primire, sau ei nu știu nimic despre aceasta. Vedem deci imediat cât de nepotrivite ar fi astfel de afirmații pe buzele acelor care sunt una cu Hristos și stau în toată buna plăcere și primire despre care ne învață taina, că noi suntem așezați în ele. În timp ce noi tragem multe învățături și foloase mari din ele și prin ele învățăm multe despre Dumnezeu și căile Lui, ne-am îndepărta cu totul de principiul harului, dacă experiențele noastre ar fi ca ale lor. De aceea necesitatea să ținem cu tărie la principiile chemării noastre, pentru ca noi să nu aplicăm spre paguba sufletului nostru astfel de pasaje din Scriptură.

Pe de altă parte acești credincioși se roagă pentru răzbunare pe vrăjmașii lor – ei cheamă judecata dreaptă a lui Dumnezeu să vină asupra lor. Toate acestea stau în contrast mare cu starea inimii acelor care cunosc harul lui Dumnezeu și cărora le-a fost poruncit să ierte pe oricine și să se roage pentru vrăjmașii lor. Speranța lor este *pământească* – împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu făcute părinților. Această speranță nu păzește inima noastră în suferință, ci speranța cerească, cea care ne-a fost pregătită, ne păzește inima. Vedem în cântarea de laudă a lui Zaharia cum arătau așteptările unui iudeu temător de Dumnezeu și la ce se aștepta el prin adevărul lui Hristos (Luca 1.68-79). Noi, dimpotrivă, așteptăm revenirea lui Hristos, ca să ne ia la Sine, ca să intrăm în casa Tatălui Său. Atâta timp cât El nu a venit, este timpul de necaz: el poate avea intensități diferite, însă soarta caracteristică a Adunării (Bisericii) pe pământ este necaz: „În lume veți suferi prigoane!”

Dacă punem înc-odată înaintea ochilor ce am spus cu privire la anumite scrieri și aplicarea lor la sfinții din timpurile de demult – dacă aceste scrieri descriu experiențele acelor sfinți, care le vor folosi înainte de revenirea Domnului nostru Isus Hristos în glorie și care vor primi răscumpărarea și primirea la venirea Sa -, trebuie să fim foarte precauți să nu confundăm pe acești sfinți cu Adunarea (Biserica), sau să tragem concluzia că ei vor fi cândva cu Adunarea (Biserica) din cauza credinței lor și a devotamentului lor. Prin „anumite scrieri” mă refer în mod deosebit la profeți și la Psalmi, chiar dacă există și alte scrieri, la care se referă aceste remarci, pe care acei cititori, care s-au preocupat cu ele, le recunosc ușor.

Am parcurs ceea ce am considerat eu necesar să fie remarcat și de reținut cu privire la chemarea cerească și la taină. În lumina tainei vedem ce a intenționat Domnul în discuția Sa cu ucenicii Săi și în îndrumarea suplimentară pe care Ioan a notat-o în mod deosebit în capitolele 14 până la 16 din evanghelia sa, la care este vorba de prezența și misiunea Duhului Sfânt în Adunarea (Biserică), de care trebuie neapărat să ținem seama în strângerile laolaltă pentru adorare și slujire.

Prima epistolă a lui Ioan este în concordanță cu această temă, conducându-ne până la izvorul tuturor binecuvântărilor noastre, și anume la dragostea lui Dumnezeu și la cunoașterea acesteia, precum și unității noastre cu Hristos, și la puterea și izvorul poruncii noi din noi.

Titlul original: „What is meant by ‘the Mystery’; and what connexion is there between it and ‘the Heavenly calling’?”

din *The Present Testimony*, Anul 1, 1849, pag. 17–32